

WYROK Z DNIA 14 LIPCA 2009 R.
SNO 45/09

Przewodniczący: sędzia SN Dorota Rysińska.

Sędziowie SN: Marek Sychowicz, Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2009 r. sprawy asesora Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 marca 2009 r., sygn. akt (...)

utrzymał zaskarżony wyrok w mocy;
kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 3 marca 2009 r., ASD (...), uznał obwinioną asesor Sądu Rejonowego za winną tego, że w dniu 22 lipca 2008 r. w A., pełniąc obowiązki asesora sądowego w Wydziale II Karnym Sądu Rejonowego, dopuściła się nieumyślnie oczywistej i rażącej obrazy art. 576 § 2 k.p.k. w ten sposób, że orzekając jednoosobowo w sprawie skazanej Maliki A. o wydanie wyroku łącznego (sygn. akt II K 144/08), w wydanym wyroku łącznym, gdzie sąd wymierzył karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności niższą od sumy okresów odbytych już i ulegających połączeniu kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach objętych wyrokiem łącznym nie wydała niezwłocznie zarządzenia o zwolnieniu skazanej, powodując tym bezpodstawne przebywanie przez skazaną Malikę A. w zakładzie karnym w okresie od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 22 sierpnia 2008 r., tj. przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 117, poz. 753 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cyt. ustawy wymierzył jej karę dyscyplinarną upomnienia.

Od powyższego wyroku odwołanie wniosła obwiniona, zarzucając mu: naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. mające wpływ na treść wyroku poprzez nieuwzględnienie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przemawiającego zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionej (wyjaśnień obwinionej i treść załączonych przez obwinioną dokumentów) a w konsekwencji błędnego ustalenia, iż obwiniona jest winna przypisanego jej przewinienia służbowego; naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 w zw. z art. 9 § 2 k.k. w zw. z art. 128 u.s.p. poprzez niewyjaśnienie podstawy

prawnej wyroku oraz obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to art. 9 § 2 k.k. w zw. z art. 128 u.s.p. poprzez niewskazanie przypisanej obwinionej formy zawinienia nieumyślnego.

Asesor Sądu Rejonowego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od stawianego jej zarzutu, bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Ustalenia Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji dotyczące strony przedmiotowej przypisanego obwinionej przewinienia służbowego są w sprawie niesporne. Asesor Sądu Rejonowego nie kwestionuje bowiem, iż wymierzona w sprawie skazanej Maliki A. kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności była niższa od sumy okresów odbytych już i ulegających połączeniu kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach objętych wyrokiem łącznym, i że w tej sytuacji nie wydała niezwłocznie zarządzenia o zwolnieniu skazanej stosownie do art. 576 § 2 k.p.k.

Zawarte w odwołaniu zarzuty dotyczą wyłącznie strony podmiotowej zarzucanego jej uchybienia i sprowadzają się w istocie do próby ekskulpacji obwinionej z powołaniem się na okoliczność nadmiernego przeciążenia pracą. Choć obwiniona w odwołaniu wiele miejsca poświęca zarzutowi niesprecyzowania formy przypisanej jej winy nieumyślnej i niewyjaśnienia, czy zarzuca się jej lekkomyślność, czy niedbalstwo, to w istocie polemika z rozstrzygnięciem Sądu sprowadza się do stwierdzenia, iż nie wziął on pod uwagę okoliczności, na które skarżąca wskazywała w swych wyjaśnieniach a dotyczące jej przemęczenia spowodowanego skumulowaniem się obowiązków orzeczniczych w dwóch wydziałach.

Oba te zarzuty są bezpodstawne.

Po pierwsze należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wskazał w uzasadnieniu wyroku na brak świadomości obwinionej co do rozmiaru wykonanych do chwili wydania wyroku łącznego kar i uznał, iż wynikało to z nie dość uważnej lektury akt sprawy. Tym samym przypisał obwinionej winę w postaci nieświadomej nieumyślności, określanej także jako niedbalstwo.

Po drugie, również wbrew twierdzeniom obwinionej, Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji wiele miejsca poświęcił okoliczności przeciążenia asesora obowiązkami orzeczniczymi. Podkreślił, że obwiniona była obciążona nimi w poważnym stopniu jeśli zważyć na jej mniejsze doświadczenie (była asesorem od ponad roku). Podniósł, iż w dniach od 19 do 25 lipca 2008 r. pełniła dyżur aresztowy, a nadto orzekała 4 razy w tygodniu zarówno w sprawach z zakresu prawa karnego, jak i w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i nieletnich, która to dziedzina była nowa

dla obwinionej, ponieważ do Wydziału Rodzinnego i Nieletnich została przeniesiona od dnia 1 lipca 2008 r. Nadto Sąd zważył, iż obwiniona w dniu 22 lipca 2008 r. kiedy to orzekając w sprawie wymiaru kary łącznej Maliki A. dopuściła się naruszenia art. 576 § 2 k.p.k., rozpoznawała zarówno sprawy rodzinne, jak i karne (8 spraw karnych i 5 spraw z zakresu prawa rodzinnego), których godziny rozpoczęcia rozpraw były częściowo tożsame. Biorąc to wszystko pod uwagę, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny pomimo stwierdzenia, iż uchybienie obwinionej było rażące uznał za odpowiednią najłagodniejszą z kar dyscyplinarnych – karę upomnienia.

Ocenę tę w pełni podziela Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny.

Należy zgodzić się z opinią Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji, że ustalenie okresów dotychczas odbytych kar podlegających połączeniu jest istotną okolicznością dla postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Stwierdzenie tej okoliczności nie wymagało żmudnych i czasochłonnych prac, lecz sprowadzało się do przeglądu akt sprawy liczącej kilkanaście kart i zawartej tam opinii o skazanej, która była istotnym dowodem dla postępowania. Niezbadaanie tego dokumentu z należytą starannością i niezwrócenie uwagi na wskazany w nim okres zaliczony na poczet kary od dnia 22 listopada 2007 r. do 13 lutego 2008 r. przesądza o spełnieniu kryterium winy nieumyślnej w postaci niezachowania przez obwinioną wymaganej w danych okolicznościach ostrożności (art. 9 § 2 k.k.). Zachowanie to doprowadziło do oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa a to art. 576 § 2 k.p.k., którego wykładnia, wobec jednoznaczności przepisu, nie nasuwa żadnych problemów interpretacyjnych i wypełniło tym samym znamiona przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, tak jak Sąd Apelacyjny, stoi na stanowisku, że waga naruszonych zachowaniem obwinionej interesów jest bardzo znaczącą. Skutkiem naruszenia art. 576 § 2 k.p.k. było bowiem bezpodstawne pozbawienie wolności strony postępowania przez miesiąc i tym samym przyniosło poważny uszczerbek dla autorytetu i zaufania, jakim powinny się cieszyć organy wymiaru sprawiedliwości dla prawidłowego spełnienia swej funkcji. Orzeczenie w tym przypadku najłagodniejszej z kar dyscyplinarnych, według oceny Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, przesądza o tym, iż Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji w istotnym stopniu wziął pod uwagę podnoszone przez obwinioną i ustalone w toku postępowania okoliczności związane z jej nadmiernym obciążeniem skutkującym znacznym przemęczeniem w dniu popełnienia przewinienia służbowego.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania dyscyplinarnego orzeczono zgodnie z art. 133 u.s.p.